

СТИВЪН КИНГ

АЗ СЪМ ВРАТАТА

Превод от английски: Весела Прошкова, 1991

chitanka.info

Двамата с Ричард седяхме на моята веранда с изглед към пясъчните дюни около залива. Димът от пурата му лениво се виеше във въздуха и гонеше комарите на почетно разстояние. Водата беше зеленикавосиня, небето тъмносиньо.

Приятно съчетание, нали?

— Значи ти си вратата — замислено повтори Ричард. — Сигурен ли си, че си убил момчето? Може би просто ти се е присънило?

— Не ми се е присънило. И освен това вече ти казах, че не съм го убил. Те го направиха. Аз съм само вратата.

— Погребаха ли го — попита Ричард и въздъхна.

— Да.

— Помниш ли къде?

— Да.

Порових във вътрешния си джоб и извадих цигара. Бинтованите ми ръце бяха несръчни и не ми се подчиняваха, освен това изпитах неприятен сърбеж.

Ако искаш да видиш къде е, ще трябва да отидем с джипа. Това не ще успееш да избуташ по пясъка — посочих инвалидния си стол.

Саморъчно изработеният джип на Ричард имаше мотор на фолксваген, модел хиляда деветстотин петдесет и девета, и широки като възглавници гуми. С него той събираще изхвърлените на брега дървета. Откакто се бе оттеглил от бизнеса с недвижими имоти в Мериланд, Ричард живееше на Кий Карълайн и изработваше дървени скулптури, които продаваше на туристите на безбожни цени.

Ричард дръпна от пурата си и се втренчи в залива — Добре, но не точно сега. Разкажи ми всичко още веднъж.

Въздъхнах и се опитах да запаля цигарата си. Той взе кибрита и драсна клечката. На два пъти вдъхнах дълбоко дима. Сърбежът в пръстите ме подлудяваше.

— Добре — промълвих. — Вчера в седем вечерта седях тук, гледах залива и пушех, точно както сега, и...

— Започни от самото начало — прекъсна ме той. — Какво начало? — Разкажи ми за полета. Поклатих глава.

— Ричард, говорили сме за това стотици пъти, нищо ново не ми идва наум.

Набръканото му и съсухreno лице бе непроницаемо като лицето на някоя от собствените му дървени скулптури.

— Може би ще си спомниш — промълви той. — Може би точно сега ще си спомниш.

— Така ли мислиш?

— Напълно е възможно. А после ще потърсим гроба. Гроба — повторих. Думата криеше някакъв коварен, страшен смисъл, непонятен и мрачен, по-мрачен дори от страшното пространство, през което ние с Кори бяхме летели преди пет години. Мрак, мрак и само мрак.

Новите ми очи се опитваха да погледнат през бинтовете, с които ги бях превързал. Освен това ме сърбяха.

Двамата с Кори бяхме изведени в орбита от мощна ракета носител „Сатурн 16“, която един от радиокоментаторите сравни по големина с Емпайър Стейт Билдинг. Ракетата наистина беше огромна — в сравнение с нея старият модел „Сатурн 1-B“ изглеждаше микроскопичен. Наложи се да я изстрелят от бункер, дълбок триста метра, за да не отнесе със себе си половината от Кейп Кенеди.

Обиколихме Земята, проверихме работата на всички бордови системи и се устремихме към Венера. Зад нас остана Сенатът, където се водеха ожесточени спорове за целесъобразността от понататъшното изразходване на огромни средства за изследване на открития космос, както и шефовете на НАСА, като се молеха да открием нещо.

— Не е важно какво — обичаше да казва, като си пийнеше, Дон Лъвинджър, генералният ръководител на програмата „Зевс“. — Разполагате с най съвременна техника, включително пет мощнни телевизионни камери с отличен телескоп с куп различни лещи и филтри. — Намерете злато или платина. А още по-добре — симпатични и тъпи сини човечета, за да ги изучаваме, да ги накараме да работят и да чувстваме нашето превъзходство над тях. Намерете каквото и да било, ако ще да е духа на Червената шапчица.

Двамата с Кори изгаряхме от желание да оправдаем възлаганите ни надежди. До този момент изследванията на открития космос бяха безрезултатни. Като се започне с Борман, Андерс и Ловъл, които обиколиха Луната през шейсет и осма година и откриха пустинен отблъскващ свят, приличен на мръсен пясъчен плаж, и се свърши с Маркъм и Джекс, спуснали се на Марс единайсет години по-късно, само за да видят безплодна пустиня, покрита със замръзнал пясък и с

хилави лишеи — всичките ни изследвания бяха претърпели пълен неуспех, който струваше милиарди долари. При това имаше и нещастни случаи: Педерсън и Ледърър останаха вечно да Кръжат около Слънцето, след като всичките им бордови системи внезапно отказаха да функционират, а малката орбитална станция на Джон Дейвис по една нелепа случайност — шанс едно на хиляда — бе улучена от метеорити. Космическата програма едва ли можеше да се похвали с особен успех. По всичко личеше, че полетът до Венера бе последният ни шанс.

Летяхме вече шестнайсет дни, играехме на карти, изкарахме по една лека хрема. Но в техническо отношение полетът не ни създаваше никакви проблеми. На третия ден се повреди овлажнителят на въздуха, включихме резервния и това бе всичко. С изключение на някои дребни повреди всичко вървеше отлично, докато отново навлязохме в орбитата на Венера. Наблюдавахме как планетата прераства от звезда в кръг с размери на замъглена кристална топка, разменяхме си шеги с командния център в Хънтесвил, слушахме записи на Вагнер и на Бийтълс, следяхме за провеждането на автоматизираните експерименти, които на практика обхващаха всичко — от измерване на скоростта на слънчевия вятър до проблема за навигацията в открития космос. Два пъти направихме минимални корекции на траекторията. На деветия ден Кори излезе от кораба и поправи подвижната АДК. После не се случи нищо особено, докато ...

— АДК? — запита Ричард. — Какво е това?

— Още един неуспешен експеримент. В НАСА наричат така антената за далечния космос, чрез която предаваме високочестотни импулси с надеждата, че някой ще благоволи да ги приеме.

Потърках пръстите си в панталоните, но това не ме облекчи — напротив, сърбежът се усили.

— Разбиращ ли, нещо подобно на телескопа в Западна Вирджиния, който приема сигнали от Космоса. Само че ние не приемахме, а предавахме, главно към далечните планети: Юпитер, Сатурн, Уран. Но дори ако там имаше разумни същества, явно спяха непробудно.

— Само Кори ли излезе от кораба?

— Да. Но ако бе пренесъл някаква космическа зараза, то телеметричните уреди не я регистрираха.

— И все пак ...

— Това няма значение — възразих заядливо. — Важното е какво става тук и сега. Снощи те убиха момчето, Ричард. Повярвай ми, беше ужасно: Главата му... се взриви. Сякаш някой беше изгребал мозъка му и бе поставил ръчна граната в черепа му.

— Продължавай — настоя Ричард. Засмях се глухо.

— Какво повече да разказвам?

Навлязохме в ексцентрична орбита. Тя беше издължена и постепенно се приближавахме към повърхността на планетата. При първата обиколка изминахме около триста двайсет и шест мили. При втората апогеят беше по-голям, а перигеят по-малък. Обиколихме четири пъти Венера, както бе предвидено, и я разглеждахме добре. Заснехме повече от шестстотин диапозитива и бог знае колко метра филми.

Облачната ѝ обвивка се състои от равни части метан, амоняк и прах. Самата планета прилича на Големия Каньон, вместен в аеродинамична тръба. Кори изчисли, че скоростта на вятъра на повърхността е около шестстотин мили в час. При спускането сондата ни непрекъснато пиукаше, сетне изпища и мълкна. Не забелязахме никаква растителност нито какъвто и да е признак на живот. Спектроскопът регистрира само незначителни залежи от полезни изкопаеми. Ето такава бе Венера — едно кръгло нищо, само че нещо ме плашише. Сякаш кръжахме около обитаван от призраци дом в открития космос. Зная, че звуци съвсем ненаучно, но бях обезумял от страх, докато не поехме обратния курс. Струва ми се, че ако двигателите се бяха повредили, щях да си прережа гърлото. Венера не прилича на Луната. И Луната е пустинна, но е някак си ... стерилна. Светът, който се разкриваше пред очите ни, бе съвършено непознат. Добре, че Венера е обгърната от облаци, защото иначе прилича на оглозган череп — по-точно сравнение не ми идва наум.

На връщане узнахме, че Сенатът е решил да съкрати наполовина разходите за космически изследвания. Кори промърмори нещо от сорта на: „Е, Арти, по всичко личи, че отново ще станем метеоролози.“ Но аз почти се зарадвах. Навсякънко наистина не бе редно да си пъхаме носовете там, където не трябва.

След дванайсет дни Кори загина, а аз останах инвалид за цял живот. Трагедията се разигра при приземяването, повреди се парашутът — малка ирония на съдбата. Бяхме прекарали в космоса повече от месец, бяхме летели до планета, която никой преди нас не бе достигнал, но всичко завърши катастрофално само защото някой бързал да си изпие кафето и объркал инструкциите.

Не се приземихме, а паднахме. Пилотът на един от хеликоптерите разказвал, че корабът приличал на падащо от небето огромно бебе, след което се влачела плацентата. При удара съм загубил съзнание.

Дойдох на себе си едва когато ме пренасяха през палубата на „Портланд“. Бяха успели да опънат червената пътека, по която трябваше да преминем. Бях целият окървавен. Бързо ме понесоха към лазарета по същата тази пътека, която в сравнение с мен вече не изглеждаше толкова червена...

Останах в болницата две години. Дадоха ми медал за храброст, куп пари и този инвалиден стол. Година по-късно се заселих тук. Обичам да наблюдавам излитането на ракетите.

— Зная — отвърна Ричард, замълча, сетне добави: — Покажи ми ръцете си. — Не — отвърнах прибързано и рязко. — Не трябва да им позволявам да гледат. Вече ти казах, че ...

— Но оттогава са изминали пет години — рече Ричард. — Защо именно сега? Можеш ли да ми обясниш?

— Не зная! Не зная! Може би болестта има дълъг инкубационен период. И освен това кой може да бъде сигурен, че съм се заразил именно в космоса? Доколкото ми е известно, може да е станало във Форт Лодърдейл или на тази веранда.

Ричард въздъхна и се загледа във водите на залива, почервенели от лъчите на залязващото слънце.

— Опитвам се да ти помогна, Артър. Не ми се ще да вярвам, че полудяваш.

— Ще ти покажа ръцете си само в краен случай с усилие промълвих аз. — Но само ако е абсолютно наложително.

Ричард стана и взе бастуна си. Изглеждаше оstarял и безпомощен.

— Отивам за джипа. Ще потърсим момчето.

— Благодаря, Ричард.

Приятелят ми се отправи към дома си, чийто покрив се виждаше иззад Големите дюни, които се спускаха по дълбината на целия остров. От близката страна на залива небето бе оцветено в тъмновиолетово, дочувах далечни гръмотевици.

Не знаех името на момчето, просто от време на време го виждах по залез слънце да броди по брега със сито под мишницата. Беше почти черно от слънчевия загар и носеше отрязани до коленете изтрити дънки. От другата страна на острова има обществен плаж. Ако търпеливо пресява пясъка в търсене на дребни монети, някой предприемчив младеж може да събере около пет долара, стига да има късмет. Понякога му махвах с ръка и то ми отговаряше. Двамата бяхме съвършено различни и чужди един на друг, но в същото време бяхме сродни души — постоянни обитатели на острова, за разлика от тълпите богати, разхождащи се с кадилаци туристи, Мисля, че момчето живееше в селцето, сгущено до пощата, на половин миля от дома ми.

Когато то се появи онази вечер, бях прекарал повече от час на верандата — седях неподвижно и наблюдавах брега. Но преди това бях свалил бинтовете. Сърбежът беше нетърпим и се облекчаваше само когато те гледаха със собствените си очи.

Изпитвах несравнено усещане: сякаш бях полуутворена врата, през която те наблюдаваха света, който ненавиждаха и от който се страхуваха. Но най-страшното бе, че виждах всичко с техните очи. Представете си, че съзнанието ви е пренесено в тялото на обикновено муха, която се взира в лицето ви с хилядите си очи. Може би тогава ще разберете защо бинтовах ръцете си дори тогава, когато нямаше кой да ги види.

Всичко започна в Маями. Там имах среща с Кресуъл, ченге от авиацията. Веднъж годишно ме подлагат на разпит — както всеки космонавт, на времето имах достъп до секретна информация. Не зная какво търси — може би потаен блясък в очите или алена буква на челото ми. Един бог знае кому е нужна тази процедура — и без това пенсията ми е прекалено голяма. Седяхме с Кресуъл на терасата на неговия хотел, отпивахме от чашите си и обсъждахме бъдещето на нашата космонавтика. Беше около три следобед. Внезапно пръстите ме

засърбяха. Всичко се случи в един миг, сякаш бяха пуснали ток по тях. Оплаках се на Кресуъл.

— Да на сте пипнали някаква болест на скапаното ви островче? — насмешливо запита той. — Навярно сте докоснали отровен бръшлян.

— На Кий Карълайн растат само палми джуджета. Може би съм се заразил преди седем години. Погледнах ръцете си — ръце като ръце, но ме сърбяха безумно.

По-късно подписах до болка познатия документ... с настоящето удостоверявам, че не съм получавал, предавал или разгласявал информация, която би могла да... и се отправих обратно към острова. Притежавам стар модел форд, пригоден за ръчно управление. Обичам колата си, защото с нея се чувствам самостоятелен.

Предстоеше ми дълъг път. Когато завих от автострадата по шосето към острова, направо обезумях от нетърпимия сърбеж в ръцете. Ще разберете какво изпитвах, ако знаете как заства дълбока рана или шев след операция. Имах усещането, че в пътта ми пълзяха живи същества, които се опитваха да излязат навън.

Слънцето клонеше към залез. Внимателно разглеждах ръцете си на оскудната светлина, идваща от таблото на колата. Сега краищата на пръстите бяха почервенели. Малко по-нагоре от възглавничките, където обикновено излизат мазоли на китаристите, се бяха появили правилни червени окръжности. Кожата между палците и показалците също беше инфектирана. Притиснах дясната си ръка към устните, но моментално я отдръпнах — внезапно изпитах непреодолимо отвращение. Безумен, вцепеняващ страх сякаш ме стисна за гърлото. Кожата в червните окръжности беше гореща и възпалена, мека като изгнила ябълка. През останалата част от пътя се опитах да си внуша, че действително съм докоснал отровен бръшлян. Но непрекъснато ме преследваше ужасна мисъл. Спомних си, че в детството си живеех с една леля, която прекара последните десет години от живота си затворена в стая на горния етаж на къщата ни. Майка ми ѝ носеше храна, а на нас ни бе забранено дори да я споменаваме. По-късно разбрах, че била заразена от болестта на Хансен — проказа.

Прибрах се в къщи и позвъних на доктор Фландърс, но ми отговори секретарката му. Докторът отишъл на риболов, но ако случаят е спешен, доктор Балинджър би могъл...

- Кога се връща доктор Фландърс?
- Най-късно утре следобед. Ще позвъните ли?
- Разбира се.

Замислено натиснах вилката, сетне набрах номера на Ричард. Изчаках телефонът да иззвъни десетина пъти, после го затворих. Седях и мислех какво да правя. Сърбежът се усили — сякаш се излъчваше от кожата ми. Избутах стола си до библиотеката и взех ръкъсаната медицинска енциклопедия, която притежавам от едно време. Онова, което прочетох, направо ме вбеси: възможно бе да съм болен от всичко и от нищо.

Облегнах се назад и затворих очи. Чувах тиктакането на старинния корабен часовник на полицата отсреща, високото, пронизително свистене на реактивния самолет, летящ към Маями, равномерното си дишане.

Продължих да се взирام в книгата. Постепенно осъзнах какво става и се ужасих: очите ми бяха затворени, но продължавах да гледам енциклопедията. Виждах изкривено и размазано, но напълно познато изображение на книгата. И не я наблюдавах сам.

Отворих бързо очи, усетих, че сърцето ми се свива, когато чувството за чуждо присъствие изчезна, но не напълно. Когато гледах книгата със собствените си очи, виждах най-обикновени букви и таблици, но същевременно я гледах с други очи и под различен ъгъл. Пред мен не беше книга, а някакъв странен предмет, отвратителен и зловещ.

Вдигнах бавно ръце към лицето си и с ужас забелязах, че стаята ми е променена, сякаш сънувах кошмарен сън.

Изкрештях.

През пукнатините в пръстите ми гледаха очи. Докато ги наблюдавах, цепнатините започнаха да се разширяват и пътта послушно да отстъпва, подчинявайки се на стремежа на очите да изскочат на повърхността.

Но не това ме накара да изкрештя. Чрез чуждите очи погледнах собственото си лице и видях чудовище.

Джипът се появи иззад хълма и Ричард спря пред верандата. Моторът изръмжа и затрака неравномерно.

Спуснах се с количката по специалната наклонена пътечка вдясно от стълбите и Ричард ми помогна да се кача в колата.

— Е, показвай пътя, Артър — подкани ме той. Посочих към брега, където завършваше редицата големи дюни. Потеглихме сред облак пясък, вдигнат от задните колела. Обикновено се надсмивах над шофьорските способности на Ричард, но днес не ми беше до това. Вълнуваха ме други мисли и чувства: те мразеха тъмнината и усещах как се напрягат, за да надникнат през бинтовете. Навярно искаха да ме накарат да сваля превръзките.

Джипът подскачаше с глуко ръмжене върху пясъчните дюни, сякаш прелиташе над тях. Вляво се виждаше обкръженото от кървав ореол залязващо слънце. Пред нас, от другата страна на залива, се надигаха буреносни облаци. Мълния проряза водата.

— Вдясно — промълвих, — до онзи навес. Ричард рязко спря джипа пред прогнилия навес, обърна се и взе лопатата. Потръпнах, когато я видях.

— Къде е? — запита той с безизразно лице.

— Ето тук.

Той излезе и бавно се запъти към посоченото място, поколеба се за миг и заби лопатата в пясъка. Стори ми се, че копа прекалено дълго. Пясъкът, който мяташе през рамо, беше тежък и блажен. Облаците потъмняха и се стъстиха, хвърлиха сянка върху водата, която отразяваше лъчите на залязващото слънце, сякаш върху повърхността ѝ гореше яростен, безпощаден огън.

Още преди да спре да копае, знаех, че няма да намери нищо. Те бяха сварили га скрият тялото. Снощи не бях бинтовал ръцете си. Значи са виждали и ... действали. Щом успяха да ме накарат да убия, биха могли с моя помощ да преместят тялото, дори и да съм спял.

— Няма никакво момче, Артър — Ричард уморено хвърли калната лопата в джипа и се отпусна на седалката. Приближаващата бура гонеше облаците, които хвърляха върху пясъка сърповидни сенки. Вятърът се усили и обсипа с песъчинки ръждясалия корпус на джипа. Пръстите ме сърбяха.

— Използвали са ме, за да го преместят — мрачно казах аз — Те ще победят, Ричард. Всеки път отварят по-широко вратата, случва ми се стотици пъти на ден — без да зная защо — да стоя пред някакъв познат предмет: лопатка, снимка или обикновена консерва. Ръцете ми са протегнати, показвам им тези предмети и самият аз ги виждам като тях — като нещо гадно, изкривено и нелепо.

— Артър — прекъсна ме приятелят ми, престани, престани.

На светлината на залязващото слънце лицето му изглеждаше измъчено и изпълнено със съчувствие.

— Казваш, че си стоял пред нещо, че са те накарали да скриеш тялото. Но ти си неподвижен — краката ти са парализирани.

— И джипът не се движи сам — посочих таблото на колата му. Но когато седнеш зад кормилото му, той тръгва. Можеш да го принудиш да убива. Но дори и да иска, колата не може да те спре — усетих, че крещя истерично. Нима не разбираш, че за тях съм вратата към нашия живот. Те убиха момчето! Те скриха тялото!

— Мисля, че е необходима лекарска помощ — спокойно отвърна той. Да се връщаме. Преди да дойда при теб, позвъних на Мод Харинатън — най-голямата клюкарка в целия щат. Попитах я дали е чула за някакво момче, което вчера вечерта не се е прибрало в къщи. Каза ми, че не знае нищо.

— Непременно трябва да се првери. Сигурен съм, че момчето е от местните жители, въпреки че не зная името му.

Ричард понечи да запали колата, но аз го спрях. Приятелят ми ме погледна — започнах да размотавам бинтовете.

Откъм залива прозвуча приглушен гръм.

Не отидох на лекар и не се обадих на Ричард. През следващите три седмици не напусках дома си, без да бинтовам ръцете си. Три седмици напразно се надявах, че всичко ще се размине. Признавам, че беше глупаво. Ако бях здрав човек, способен да се придвижва без инвалидна количка, ако имах обикновена професия и нормална работа, навсякъде щях да отида при доктор Фландърс или при Ричард. Сигурно щях да го направя, ако не ме преследваха спомените за леля ми — затворена в собствения си дом, избягвана от всички, разяждана от собствената си плът. Отчаяно мълчах и се молех някоя сутрин да се събудя и да открия, че всичко е било кошмарен сън.

Постепенно започнах да ги разбирам, да разбирам странния им разум. Никога не се бях замислял как изглеждат и откъде са дошли — това беше пълна загадка. За тях бях врата и прозорец към нашия свят. Обратната информация, която получавах от „съществата“, бе достатъчна, за да усетя отвращението и страхът им, както и да разбера, че техният свят е коренно различен от нашия. Беше напълно достатъчна, за да почувствам сляпата им омраза. Но те продължаваха

да наблюдават. Пътта им се бе сраснала с моята. Започнах да осъзнавам, че ме използват и на практика ме манипулират.

В момента, когато видях момчето и то, както обикновено, приятелски ми махна с ръка, реших да се обадя на Кресуъл. Ричард беше прав — вече бях сигурен, че онова, което ставаше с мен, бе започнало в космоса, вероятно по време на фаталния полет около Венера. Лекарите от специалния отдел ще ме изследват, без да ме обявят за луд. Никога вече нямаше да се пробуждам със сподавен волъп в мрака, докато виждах очите им, които непрекъснато ме дебнеха.

Протегнах ръце към момчето и внезапно си спомних, че не съм ги бинтовал. В сумрака забелязах как големите, широко отворени очи внимателно оглеждаха момчето. Веднъж ги бях убол с върха на молив и ръката ми бе пронизана от нетърпима болка. Стори ме се, че очите ме следят с без силна омраза, по-мъчителна от причиненото ми физическо страдание. След този случай избягвах да си правя подобни експерименти.

А сега те гледаха момчето. След миг усетих, че не съм господар на себе си. Вратата беше отворена. Преплитайки парализираните си крака, като че бяха дървени протези, запристипвах по пясъка към него. Собствените ми очи сякаш се затвориха — гледаха само чуждите. Виждах грозно гипсово море, прихлупено от мораво небе, виждах прогнилия схлупен навес, приличен на скелет на непознато кръвожадно чудовище, виждах никакво отвратително същество, коетодиша тежко и носи странно приспособление от дърво и телове, съединени под геометрично несъвместими ъгли.

Питам се какво си е помислило нещастното безименно момче, стискало под мишница ситото, натъпкало с дребни монети джобовете си — какво си е помислило, когато ме е видяло да пристъпвам към него с портегнати ръце, подобно на сляп диригент на въображаем оркестър, какво си е помислило, когато последният лъч на залязващото слънце е осветил очи, какво си е помислило, когато същите тези ръце са замахнали към него миг преди главата му да се взриви.

Важното е какво си помислих аз.

Стори ми се, че надничам в бездна, отделяща света от небитието, стори ми се, че виждам пламъците на ада.

Започнах да размотавам бинтовете, вятерът ги подхвани и ги развя като тънки серпантини. Облаците напълно закриха поруменялото от залеза небе, носеха се стремително над нас и хвърляха тъмни сенки върху дюните.

— Обещай ми само едно, Ричард — опитах се да надвирам бурния вятер. — Бягай с все сили, ако ти се стори, че... искам да те нараня. Обещаваш ли?

— Да.

Вятерът разяваше разкопчаната му риза. Падаше мрак. Видях застиналото му в очакване лице, очите му сякаш щяха да изхвръкнат от орбитите.

Свалих последните бинтове.

Погледнах Ричард, същото сториха и те. Видях лицето на человека, когото бях опознал през тези пет години и когото обичах. Те видяха изкривен жив истукан.

— Виж ги — продумах дрезгаво. — Ето ги, гледай.

Ричард неволно отстъпи назад. Лицето му се изкриви от везапен вледеняващ страх. Мълния проряза небето. Разнесе се силен гръм, морето потъмня като водите на Стикс.

— Артър...

Колко е отвратителен. Как съм го търпял, как съм разговарял с това същество? Всъщност дори не беше същество, а въплъщение на чумата. Той...

— Бягай, Ричард, бягай!

И Ричард побегна, като правеше гигантски скокове. Превърна се в бесилка на фона на застрашително надвисналото небе. Вдигнах ръце над главата си, като че за да преградя част от небеосвода, а пръстите ми се протегнаха км единственото нещо, което им бе познато в този кошмарен свят — към облаците.

И облаците се подчиниха.

Блесна огромна синкова мълния, стори ми се, че настъпва краят на света. Тя обгради и погълна Ричард. Последното, което помня, бе миризмата на озон и горяща плът.

Когато дойдох на себе си, установих, че седя спокойно на верандата си и съзерцавам големите дюни. Бурята бе отминала и въздухът бе свеж. В небето бавно се издигаше тънкият лунен сърп. Плажът ебше абсолютно чист — нямаше следа от Ричард и от джипа.

Погледнах ръцете си. Очите бяха отворени, но замъглени. Бяха изтощени и си почиваха.

Вече знаех какво трябва да направя — да затворя вратата, преди те да са я отворили още по-широко. Да я затворя завинаги. Бях забелязал, че ръцете ми се изменят. Пръстите започнаха да се скъсяват и да се деформират.

Във всекидневната има малка камина, която ме топли през влажните зимни дни във Флорида. Побързах да я запала, докато спяха и не разбираха какво съм намислил.

Когато огънят се разгоря, отидох в задния двор при варела с нафта и потопих ръцете си. „Съществата“ моментално се събудиха и изпищяха от болка. Едва успях да се добера до всекидневната и до огъня.

Но все пак успях.

Всичко това се случи преди седем години.

Продължавам да живея на островчето и да снаблюдавам излитането на ракетите. Напоследък като че ли са опвиче. Новото правительство има други идеи във връзка с космическите програми, дори се говори за нови полети до Венера.

Все пак научих името на момчето, въпреки че това вече няма значение. Предположението ми, че е живяло в селцето, се оказа вярно. Онази вечер майка му помислила, че е останало да пренощува при свой приятел на континента, затова започнали да го търсят едва в понеделник. Колкото до Ричард... Впрочем местните жители и без това го смятаха за откачен. Решили, че се е върнал в Мериланд или е хукнал след някоя фуста.

А аз... Мен ме търпят, въпреки че ме намират за доста странен. Пък и колко бивши космонавти засипват правителството във Вашингтон с писма, в които настояват за съкращаване на средствата за изследване на открития космос?

Сега вместо пръсти имам куки, с които си служа отлично. Около година ме измъчваше нетърпима болка, но човешкото тяло се приспособява към всичко. Бръсна се сам, дори си връзвам обувките. Сами виждате — пиша на машина гладко и безпогрешно. Следователно няма да ми е трудно да захапя дулото на пистолета и да

натисна спусъка. Разбирайте ли, всичко започна отново преди три седмици.

Върху гърдите ми се появи правилна окръжност от двайансет златисти очи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.